

ב. נאמר בפרשת אחרי [יח טו]: ערות כלתך לא תגלה אשת בנך היא לא תגלה ערותה.

ונאמר עוד בפרשת קדושים [כ יג]: ואיש אשר ישכב את כלתו מות יומתו שניהם תבל עשו דמיהם בהם [בסקילה].

אף שאסרה תורה את אשת אביו, לא אסרה תורה אלא את הנשואה או המקודשת לאביו, אבל **נושא אדם אנוסת אביו ומפותת אביו**.

וכן נושא אדם את **אנוסת בנו ומפותת בנו**, שלא אסרה תורה אלא את כלתו הנשואה או המקודשת לבנו.

רבי יהודה אוסר באנוסת אביו ומפותת אביו.

גמרא:

שנינו במשנה: נושאין על האנוסה ועל המפותה, האונס והמפתה על הנשואה חייב:

ומבאר הגמרא: **תנינא במשנתנו להא דתנו רבנן בברייתא: אנס אשה מותר לישא בתה,** (3) **נשא אשה אסור לישא בתה.**

ורמינהו סתירה מהא דתנן:

הנטען [הנחשד] **מן האשה**, שיצא עליו קול שעבר עבירה עם אשה, הרי זה **אסור באמה ובבתה ובאחותה**.

ומוכח, שאף האונס או מפתה את האשה, הרי זה אסור בקרובותיה!?

ומשנינן: מן התורה אינו אסור לישא את קרובות אנוסתו, וזו ששנינו: הנטען מן האשה אסור בבתה ובאמה ובאחותה – היינו **מדרבנן** ומטעם אחר, שאסרו חכמים לישא את קרובותיה, שמא לאחר הנישואין יחזור ויעבור עבירה עם הראשונה, שהיא קרובתו של אשתו, ואסורה לו עכשיו באיסור תורה.

ותמהינן: וכי כל היכא דאיכא איסורא מדרבנן תני "נושאים" לכתחילה!?! והרי "נושאים" משמע שמותר לכתחילה, והאיך אתה אומר שמכל מקום איסור דרבנן יש!?! (4)

ומשנינן: **כי תנן מתניתין ש"נושאים" אשה לכתחילה על האנוסה והמפותה, היינו לאחר מיתה של הראשונה, כי שוב אין לחוש מאומה.**

וכאן שבה הגמרא לפרש את דין משנתנו:

מנא הני מילי שלא אסרה תורה את הקרובות אלא כשנשא את הראשונה?

דתנו רבנן:

בכולן בכל העריות נאמר לשון שכיבה (5) [בפרשת קדושים, בכלתו ודודתו בזכור

לשואל ממשנה, תוספות.

5. בפשוטו משמע שאין כוונת הגמרא ללשון "שכיבה" בדוקא, אלא כל לשון של ביאה בכלל, וזה הוא שאמרה הגמרא "בכולן" נאמר שכיבה דמשמע בכל העריות, ואי אתה מוצא לשון שכיבה ממש בכל העריות, אלא ודאי שאף לשון

משום דנושאים על האנוסה, כמבואר שם ברש"י; והתוספות שלא הביאו את זה, היינו משום דלא גרסוה שם, כמו שכתב בערוך לנר.

3. או את אמה ואחותה.

4. יכולה היתה הגמרא לשאול מן הברייתא שכתוב בהדיא "מותר", אלא שעדיף לגמרא